

रेमिट्यान्स धुन

- नरेन्द्रकुमार नगरकोटी

कहाँबाट आइरहेछ,
पीडादायी अर्केष्टा ?

आकाशै चकिने गरी
निस्किएको छ चित्कार
फैलिएको छ कानैसम्म पुग्ने गरी
तर किञ्चित सुन्दैन यो सहर

हरदिन पकाउँछौ तिमी
डढेको रोटीजस्तै जीवन
गछौं विश्वास पर्खालहरुलाई
पर्खालभित्र उनीहरु
तिमीलाई ब्वाँसोलेभैं काँचै खाने योजना बुन्छन्

सफा पारेर भुइँ पुस्छयौ तिमी
उनीहरु च्याल र बीर्य चुहाउन उद्दत हुन्छन्
कतिङ्जेल
आखिर कतिङ्जेल ?

बारम्बार प्रश्न गर्छु-
यो तिम्रो शरीर हो कि मेसिन ?
किन डुब्ल नपाउदै उदाइरहेछ घाम तिम्रो ?
किन सबैभन्दा पहिले उज्यालिन्छ दिन तिम्रै लागि ?
जबकि भन् भन् अँध्यारोमा भासिदै गएको पाउँछु तिमीलाई

अचेल सपनामा तर्सिरहन्छु,
देख्छु-
पासाडहरु भुइँसँगै आँसु पुछिरहेका
फ्लोरेन्सहरु गोडासँगै आँखा मिचिरहेका
हेलेनहरु घर समझीसमझी अनिदै रात काटिरहेका

सुस्केरा बोकेर स्वदेश भरेको
रेमिट्यान्सलाई अनुभूत गरौं
कति दुखले / कति कष्टले / कति पीडाले
आइपुगेको हो यहाँसम्म !

को सुन्छ हृदयको यो आवाज ?
को आउँछ आँसुको बाटो हुदै ?
को जान्छ खबर लिएर हिमाली बताससँगै ?

को हो त्यो
जो रोइरहेछ वर्षोंदेखि ?